

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7911 van 27 februari 2008
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit op 15 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2007, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2007.

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partij op dezelfde datum heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde bestreden beslissingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 januari tweeduizend en acht waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. GOORMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 17 maart 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 oktober 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 14/12/1998 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26/11/1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29/11/1999. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure –namelijk iets meer dan 11 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij een dochter, N.S., heeft die in België geboren is. Het hebben van een kind verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Mevrouw M.O. (moeder van het kind) is bevallen op 26/12/2002. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is.

Verder dient er opgemerkt te worden dat er voor mevrouw M.O. en haar dochter eveneens een negatieve beslissing genomen werd inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg wordt het gezin niet verhindert om tijdelijk samen terug te keren naar het land van herkomst.”

1.3. Tevens wordt hem op 22 oktober 2007 bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Rechtspleging

Verzoeker legt in casu twee onderscheiden verzoekschriften neer, het eerste strekkende tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en het tweede strekkende tot schorsing van de tenuitvoerlegging van dezelfde bestreden beslissingen.

Artikel 39/82, §3, eerste lid van Vreemdelingenwet stelt:

“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.”

Derhalve is de vordering tot schorsing onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker werpt in essentie op dat de Dienst Vreemdelingenzaken door het treffen van de desbetreffende beslissing voorbijgaat aan zijn feitelijke gezinssituatie; dat de verwerende partij een rechtvaardiging lijkt te zien in de vijfjarige leeftijd van het kind om het verzoek tot regularisatie onontvankelijk te verklaren en dat de verwerende partij volgende overweging weerhoudt: *“het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is. (...) Bijgevolg wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk samen terug te keren naar het land van herkomst.”*

Verzoeker voegt hieraan toe dat dit argument niet ter rechtvaardiging kan ingeroepen worden voor het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid; dat door vijf jaren in België te hebben verbleven, zijn dochter immers in België haar prille leven heeft ontwikkeld, zodat hij buitengewone omstandigheden kan voorleggen die rechtvaardigen waarom de aanvraag tot regularisatie in België werd ingediend en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland; dat hij in se en bij uitbreiding zijn gezinsleden, waaronder zijn dochter, blijk geven van bijzondere banden met België; dat hij en zijn gezinsleden getuigen van een onafgebroken verblijf in België ten bewijze waarvan hij desbetreffende huurovereenkomsten voorlegt; dat hij als een “modelburger” kan beschouwd worden; dat verscheidene buurtbewoners en kennissen getuigen van zijn hulpvaardig karakter en dat hij uiteraard een blanco strafregister heeft.

De verwerende partij repliceert in essentie dat bij de lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken; dat de bestreden beslissing immers genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld; dat deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd en dat verzoekers vage beschouwingen aan het voorgaande geen afbreuk kunnen doen.

In zijn repliekmemoire werpt verzoeker nog op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de negenjarige verblijfsduur van verzoeker in België, zijn integratie en zijn sociale bindingen in België.

3.1.1. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- 2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- de aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;
- het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de

aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend;

- de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980;
- betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten;
- betrokkene vroeg op 14/12/1998 asiel in België aan; deze asielaanvraag werd afgesloten op 26/11/1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hem betekend op 29/11/1999; betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie;
- de duur van de procedure –namelijk iets meer dan 11 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden;
- betrokkene haalt aan dat hij een dochter, N. S., heeft die in België geboren is; het hebben van een kind verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst; mevrouw M. O. (moeder van het kind) is bevallen op 26/12/2002; het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is;
- verder dient er opgemerkt te worden dat er voor mevrouw M. O. en haar dochter eveneens een negatieve beslissing genomen werd inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf;
- bijgevolg wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk samen terug te keren naar het land van herkomst.

3.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu dient erop te worden gewezen dat verzoeker zich in het middel in wezen beperkt tot het grotendeels herhalen van zijn argumenten aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) juncto artikel 8, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker voert in essentie aan dat betreffende artikelen een principiële verbod voor de overheid impliceren om enerzijds de privé-levenssfeer te schenden en anderzijds specifiek de ouder-kind relatie te ontwrichten door middel van scheiding.

Verzoeker voegt hieraan toe dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, bestaande uit de verstoring van het gezinsleven in geval van verwijdering; dat een bevel enkel kan worden uitgevoerd indien er voldoende betrouwbare en veilige opvang mogelijk is in het land van herkomst of een ander land waar de binnenkomst van zijn dochter gewaarborgd is en dat zijn kind geen enkele binding heeft met het land van zijn nationaliteit, zijnde Armenië.

Verwerende partij repliceert in essentie dat in de gegeven omstandigheid de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van het verdragsartikel; dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van de verplichting tot het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met het verdragsartikel en dat de in casu bestreden beslissing enkel tot gevolg heeft dat verzoeker het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Ze voegt daaraan toe dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de artikelen 8, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, dat geen directe werking heeft, nu er geen sprake is van een scheiding van het kind en haar ouders.

Verzoeker werpt in zijn repliekmemoire nog op dat mevrouw O. M. de Oekraïense nationaliteit bezit, zodat de ouder-kind relatie alleszins wordt ontwricht door de scheiding van beide ouders, gelet op hun verschillende nationaliteit in geval van gedwongen terugkeer.

3.2.1. Artikel 8 van het E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 van het E.V.R.M., dient erop te worden gewezen dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Dus enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem verhinderen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen.

Zoals blijkt uit de analyse van het eerste middel heeft de minister in deze beslissing terecht toepassing gemaakt van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet houdt geen schending in van het privé- en gezinsleven en kan bijgevolg geen schending uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M.

Voor wat de tweede bestreden beslissing betreft dient erop te worden gewezen dat betreffende beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits hij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het E.V.R.M. biedt aan de minister van Binnenlandse Zaken, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoekers niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

In zoverre verzoeker zich beroept op de artikelen 8.1, 9.1 en 10.1 van het Kinderrechtenverdrag, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet uiteenzet in welke mate hij artikel 10.1, dat betrekking heeft op een aanvraag tot gezinshereniging, geschonden acht.

Waar verzoeker zich beroept op de artikelen 8.1 en 9.1 dient te worden gesteld dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig invoeren (cfr. R.v.St., nr. 76.554, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. 97.206, 28 juni 2001).

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich te gedragen naar de bepaling van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De door hem aangehaalde verdragsbepalingen vormen evenmin een vrijbrief om niet aan de voorwaarden van de verblijfwetgeving met betrekking tot de vereiste binnenkomstdocumenten te voldoen.

Het tweede middel is evenmin gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.